

בענינא דיומא



לב של יהודי קנאי צריך להבין ששורש של הדברים לא נמצא לא בהפגנות על היועץ ולא על השופט אלא בינינו להקב"ה לזכות לרחמי הקנאות האמיתית: הגאון הגדול רבי דניאל וולפסון שליט"א ר"י נתיבות אביעזר מציב דעת תורה בבירור מידת הקנאות ומסירות לה'



שיחת ראש הישיבה שליט"א בענייני השעה – י"ג תמוז תשפ"ו:

מעלת שבת לוי ופנחס, ובירור מידת הקנאות והמסירות לה'.

בפרשת השבוע קוראים על פנחס שמתעורר בהלכה של הבועל ארמית קנאים פוגעים בו, וזו ההלכה שנעלמה ממשו רבנו באותו זמן, כמו שמוכח בפסוקים: הנה איש מבני ישראל בא, ויקרב אל אחיו את המדיינית לעיני משה ולעיני כל עדת בני ישראל, והמה בוכים פתח אוהל מועד. ביאר רש"י: נשתכחה ממנו הלכה, הבועל ארמית קנאים פוגעים בו, געו כולם בבכיה.

והנה נתבונן, בעגל עמד משה כנגד שישים ריבוא, ואילו כאן רפו ידי, וזאת כדי שיבוא פנחס ויטול את הראוי לו. ולכאורה, במחשבה ראשונה, היה לפנחס פטור גמור מלפעול, הרי הגע עצמך, משה רבינו נמצא כאן, הסנהדרין כאן, והם לא פועלים ולא עושים כלום, וכי דווקא הוא הצעיר מכולם יקום ויעשה מעשה, ולא זו בלבד, אלא פנחס ידע היטב עם מה הוא מתמודד, הרי עומדים כאן שבת שלם, שבת שמעון, ובראשם הנשיא זמרי בן סלוא, שכפי שאמרנו חז"ל שהוא התנדב כביכול לעניין כדי להגן על שבטו, שבת שמעון. זמרי בן סלוא היה אחד מן הנשיאים שנבחר ע"י הקב"ה להקריב בחנוכת המשכן. לפי מה שמבואר בגמ' שהוא היה שלומיאל בן צורישי, ולפי החשבון עולה שזמרי בן סלוא היה בן 250, ובעצם מדובר על יהודי שעבר הרבה הרבה מגאולת מצרים.

והנה שנוגע לזמרי בן סלוא בעצמו, מה היו החשבונות שלו, זה נושא אחר. אבל רק נזכיר כמו שהיה הרבה חשבונות עקומים בדור הזה, בדור המדבר. הקדוש ברוך הוא נתן להם ניסיונות. גם קרח היה אדם גדול, גם המרגלים היו אנשים גדולים. ונפלו להיכן שנפלו.

כשרוצים להבין באיזה מצב פנחס היה, הוא מתמודד נגד שבת שלם, נגד זמרי בן סלוא שהיה מהנשיאים, ובנוסף רצו להרוג אותו גם כן, וכפי שמבואר בגמ' שאילו זמרי היה הורג אותו, אז היה זמרי פטור מדין רודף, זאת אומרת שפנחס סיכן את עצמו, סכנה כפשוטה ממש.

אבל פנחס, שלא חסרו לו תירוצים מדוע לא לקום ולעשות מעשה, וכי מה בדיוק הוא הצעיר לימים צריך לנקום את קמת ד', בזמן שנמצאים כאן משה רבנו, אלעזר והסנהדרין, אולי שמישהו אחר יעשה זאת, **ועם כל זאת בלי לעשות חשבונות, הוא הכיר וידע את התפקיד הגדול שהקדוש ברוך הוא מייצע לו, אפילו מסר נפשו על כך וידע שהוא מסכן את עצמו.**

מצד שני, אילו פנחס היה נמנע ולא היה עושה את התפקיד הזה שהוא לא היה חייב בו, שהרי 'קנאים פוגעים בו' זה לא חיוב. הוא היה מאבד ומפסיד את כל השכר הגדול, השכר הגדול שלבסוף הוענק לו, 'ברית כהונת עולם', שכל הכהנים הגדולים אחר כך יצאו ממנו, ופנחס זה אליהו, ברית שלום, אליהו הנביא שאחר כך עולה בשלימות אף בגופו בסערה השמימית, כל הדברים הללו, פנחס זכה מכח הברית המיוחדת הזו, "הנני נותן לו את בריתי שלום". שכן, הקב"ה נותן לאדם לפעמים הזדמנות, וכאשר באמת זה התפקיד שלו, וגם אם הוא לא חייב, אך יש קונה עולמו בשעה אחת.

דברים הללו, יש להם דוגמאות נוספות. דוגמא בולטת היא רות המואביה, הנה בשבוע שעבר קראנו בפרשת בלק שהוא הקריב 42 קרבנות, ולמרות שעשה כל זאת שלא לשם שמיים, אבל עם כל זאת, בסופו של דבר יצא ממנו רות, בת בנו של עגלון, בת בנו של בלק כמו שמבואר בגרסאות בנזיר ובסוטה.

רות לא הייתה חייבת. לא רק שלא הייתה חייבת, אלא נעמי הפצירה בה שלא לעשות את זה, הסבירה ונתנה לה את כל הנימוקים ואת כל ההסברים מדוע זה לא נכון ולא כדאי מה שהיא עושה. הרי את בת מלכים, יכולה שם לקבל את כל ענייני המלוכה, את כל העושר והכבוד שיש בבית מואב. היא לא הייתה חייבת, על פי הדין זה לא היה חיוב, ועם כל זאת, אילו רות לא הייתה עושה מה שעשתה, אז כאשר היו מראים לה לעולם הנצח, היו מראים לה מה היה יכול להיות ממנה, היו מראים לה את כל השושלת הגדולה של דוד המלך ומלכות משיח, ואמרים לה שכל זה היה יכול לצאת ממך, אילו היית מתעקשת ומפצירה ולא מוותרת...

כך הקדוש ברוך הוא נותן דברים לאדם, תפקידים לאדם, כאשר אדם לא מקיים את התפקיד שלו ואת התפקיד המיוחד שלו, גם תפקיד שהוא לא חייב בו, הוא יכול להפסיד סדרי נצח.

הן אמת, שלא כל אחד הוא רות, ולא כל אחד הוא פנחס, ולא כל אחד ואחד מוטל עליו תפקיד כזה גדול עד כדי כך כמו פנחס או כמו רות או כיוצא בזה. אבל אין אחד מאיתנו מכלל ישראל קדושים שאין לו תפקיד גדול מאוד מאוד, ויכולות גדולות עד למאוד. נשמה, בת מלך, שהקדוש ברוך הוא נותן לכל אחד כוחות נפלאים וגדולים, שיכול לגדול עד מאוד, ולגדול עד מאוד פירושו של דבר, לקיים את תפקידו, ודווקא את תפקידו ולא את התפקיד של השני, בשלמות גדולה.

זה התפקיד של כל אחד ואחד מאיתנו, לרצות באמת לקיים את התפקיד שהקדוש ברוך הוא נותן, ולהתפלל על כך, ולא חס ושלום להפסיד את הרגע ואת השעה, זה מוסר השכל אחד גדול עד מאוד, שיש ללמוד מן הפרשה הגדולה הזו של פנחס.

אולם יש גם לעמוד על נקודה נוספת בענין קנאותו של פנחס. נתבונן, שהרי מלכתחילה, השבטים היו מבזים את פנחס. כמו שהגמרא אומרת בסנהדרין, ואמרו: "ראו בן פוטי זה שפיטס אבי אמו עגלים לעבודה זרה, והרג נשיא שבט מישראל", עד שבה הכתוב וייחסו אחר אהרון הכהן. והנה, הרי בוודאי הם גם ידעו היטב את המשפחה והיחס של פנחס, ועם כל זאת הם ביזו אותו. מפני, שכל מה שניתן לפנחס השכר הגדול והעצום הזה, וכל ההיתר בכלל ל"קנאים פוגעים בו", זה אך ורק אם לא מעורב בזה איזשהו דבר של רצון ונטיה אישית, נטיה של איזה כעס, של בן פוטי שפיטס אבי אמו עגלים לעבודה זרה, "כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה", כעס זה מישך שייך לעבודה זרה. אם זה היה שייך במשהו לדברים הללו, למידות הרעות הללו, אז לא היה לו שום היתר בעולם לעשות את זה.

היה צריך עדות של הקדוש ברוך הוא, עדות, שבה הכתוב וייחסו אחר אהרון. אדרבה, המידה של פנחס באה מ"אוהב שלום ורודף שלו" שנמצא באהרון, ולא מההפך, לא משום איזשהו שמץ של כעס.

בספרי בפרשת וזאת הברכה מובא משל לשנים שלוש מן המלך, אחד פרע למלך, וחזר והלוה את המלך, ואחד לא דיו שלא פרע, אלא חזר ולוה! כך שמעון ולוי, שניהם לוו בשכם, כענין שנאמר "ויקחו שני בני יעקב שמעון ולוי אחי דינה איש חרבו ויבאו על העיר בטח ויהרגו כל זכר". לוי פרע מה שלוה במדבר, שנאמר 'ויעמד משה בשער המחנה ויאמר מי לה' אלי ויאספו אליו כל בני לוי'. וחזר והלוה את המקום בשטים, שנאמר 'פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי'. שמעון לא דיו שלא פרע, אלא חזר ולוה, שנאמר 'ושם איש ישראל המוכה אשר הכה את המדינית זמרי בן סלוא נשיא בית אב לשמעוני'.

ואם נתבונן הרי לוי בשעת פטירתו של יעקב היה כבן 60, והיה חשוב שבשבטים, ובכל אופן מקבל כזו תוכחה נוקבת מיעקב, לכאן אחרי שמקבל כזו תוכחה אזי מגיע הזמן שיצטנע כביכול, וכשמגיע כזה עניין של קנאות, בחטא העגל או אחר כך אצל פנחס, אז מה לו ולצרה הזו! הוא כבר קיבל כזה תוכחה מהאבא יעקב, וזה תוספת חיזוק למה שדברנו כמה הנטייה הטבעית הייתה אמורה להיות להימנע מן הדבר, מה לו ולצרה הזו! עוד פעם להסתכן בדבר. יודע שזה לא דברים פשוטים.

אבל לוי פורע מה שלוה במדבר, שנאמר 'ויעמוד משה בשער המחנה, שימו איש חרבו על ירכו, מי להשם אלי'. ושבט לוי זכה משם לעבודת הלויים, ולא זו בלבד, אלא אחר כך לא רק שפרע את חובו אלא חזר והלוה את המקום, שנאמר 'פנחס בן אלעזר השיב את חמתי מעל בני ישראל'. הקנאות הזו כבר כביכול לוי כבר מקבל עודף, הלוואה, לא רק פורע את חובו.

אבל יסוד הדבר הוא אדרבה ואדרבה. העובדה שלוי בעצם מצד עצמו, מצד הנסיבות החיצוניות שהיו פה, היו לו רק את הסיבות והרצון הטבעי לא להיכנס לדבר הזה. לא בסיפור של העגל לעמוד כנגד בני ישראל בעצמם, לא נגד זרים איש בבנו ובאחיו, קרובים, קרובי משפחה קרובים מאוד יכול להיות היה, וכמו כן בפנחס, כל החששות שבאו לו, בפרט אם הוא ידע את התוכחה הגדולה שקיבל לוי קודם, אבל עם כל זאת, כאשר לוי ופנחס הכירו בעצמם, שזה נובע אך ורק מקנאת השם צבאות, מהרצון באמת להעמיד את הדת על תילה. דבר שנובע אך ורק מרצון להיות 'ברוך אלוהינו שבראנו לכבודו', להעמיד כבוד

שמיים בעולם. עד כמה שהיה ברור לו ולחם, שבת לוי, עומדים כנגד בני ישראל שם בחטא העגל, נגד עם שלם. וכאן בפנחס, למרות שכל הסיבות הפשוטות היו לפטור את עצמם מהעניין.

אבל עם כל זאת, הם הבינו שזה תפקידם, ואדרבה, בזה הם פרעו את הלוואתם, כי פה הם גילו ופרעו והפנימו בעצמם וקבעו בנפשתייהם את הנקודה הזו, שהקנאות תהיה בצורה הנכונה, בצורה שכל כולה לכבוד השם יתברך, בלי שום חשבונות, בלי שום חשבונות של רווחים. אלא אדרבה ואדרבה, רק כאשר זה לכבוד השם יתברך. זה נקרא פירעון של ההלוואה שהם לו מעיקר, ובוזה הם קנו את עולמם, בזה הם קנו את התפקיד של שבת לוי, וזה פנחס קנה לדורי דורות, כל הכהונה גדולה, את כל היוהייתה לו ולזרעו אחרי ברית כהונת עולם.

וראים מן הדברים הללו כמה העניין הזה של קנאות הם דברים מסוכנים מחד גיסא. ומאידך גיסא, כאשר זה נעשה באמת באופן הנכון, אז אדרבה ואדרבה, כאשר אדם בא ורוצה לבחון את עצמו מה הדבר שמניע אותו לעניינים כאלו של קנאות. אם אדם אכפת לו כבוד שמיים, אמור להיות אכפת לו לא פחות, ואפילו יותר, כאשר הוא נמצא בבית המדרש וחבר לידו מרפה בלימוד, מקל ראש, מדבר מפטפט, ביטול תורה, וביותר מביטול תורה דברים, רח"ל, אזי אמור לבעור בקרבו קנאות לשם שמים, שהרי ויתר הקב"ה על עניין זה ועל עניין זה, ולא ויתר על עיון ביטול תורה.

וקנאות אמיתית כמדובר היא בלי שום חשבונות, אלא מאי, זה לא נעים לו? לא נעים לו, מה, יגידו עליו שהוא צדיק מדאי, או איזה מילה של גנאי. ככה היא נקראת... נו, וכי פנחס לא התמודד עם התמודדויות יותר גדולות?

וכמובן, הקנאות הטהורה נוגעת גם לאדם עצמו, אם לביטול תורה שלו עצמו, לא רק מה שהוא רואה את האחרים, מצד אחד הוא כזה קנאי, מצד שני פתאום הזמן שהוא יקר עד למאוד, יכול להתבזבז אצלו. או חלילה הוא יכול להפסיד קריאת שמע בזמנו, מה זה מוכיח, הדברים הללו? שזה לא קנאות אמיתית. זה דברים מזויפים. מזויף מתוכו.

ולמה שנוגע להיום, אני לא מדבר מצד הסוגיה מה יועיל, מה לא יועיל. דבר אחד בטוח, שגם מי שיגיד שדברים מסויימים הם יעילים, אבל רק ע"י אלו שמשועממים, ולא על ידי עמלי התורה שעל תורתם העולם לומד ובוזה רק גדולי ישראל יורו לנו מה לעשות.

ישנו ציבור מסויים שמכנים בקוצר רוח, מתי יבוא דבר זה לידי, ואז באים עם כל ההתלהבות והתלהמות, וכולנו יודעים שהדברים האלו נעשים עם כל מיני צעקות והתלהבות והתלהבות שאין זה דרכם של בני תורה מסולאים. ברור שבצורה הזו בוודאי גם כלפי אחינו התנעים זה לא נותן איזושהי הכרה והבנה שבאמת זועקים פה באמת לדבר השם, ופעמים עלולים לגרום לחילול השם.

ואמת הדבר שאחינו התנעים רודפים את עולם התורה ורוצים לעצור את בני התורה המסולאים. יש כאלה שעוצרים אותם באמת, לוקחים את החירות שלהם, ואין ספק שנעשים פה עוולות נוראיות שזועקות עד לב השמיים, ובודאי שבאופן טבעי אדם רוצה להתגונן. אבל שלא יגיד קנאות, זה לא קנאות. לפחות נעמיד את הדברים בפרופורציות, אין כאן סוגיה של קנאות.

זה לא מקנאות לדבר השם. קנאות לדבר השם זה לא יכול לעמוד יחד עם זה שכשהוא רואה עוולות והוא רואה דברים חמורים והוא רואה ביטול תורה או זלזול במצוות דאורייתא שאז פתאום, זה בסדר, כי הרי זה חברים שלו, אחוות חברים.

זה היה חלק מהנושא, כשהנצי"ב מסביר את ההלוואה שהייתה וחזרה והיה חזרה של פירעון. כי היה שם לשון "הכזונה יעשה את אחותינו", היא אחותינו, ובנקודה הזו יכול להיות שהיה מעורב איזשהו משהו שבמשהו גם כן כבוד המשפחה, "אחותנו". זה כבר לא קנאת השם, זה משהו אחר. אם זה מצד קרנם וכבודם של בית ישראל עם ד', זה קנאות לדבר השם. "אחותנו" זה משהו אחר.

הפירעון לזה היה "כי איש בבנו ובאחיו", לא המטרה לדאוג לאחווה, לא אחוות המשפחה. זה בעצם מה שמראה אחר כך את השורש. בזה לוי פרע, בזה פנחס פרע מה שפרע.

אבל כאשר מעורב בזה חלקים אחרים, עניינים כאלו, סתם מציקים לי, מפריעים לי, אנו נראה להם לקח, חושבים שינצחו, כל רגשות מהסוג הזה הם רגשות טבעיות. לא אמרתי שהם לא רגשות טבעיות. אבל אינם שייכים כלל לקנאת השם צבקות. וממילא לא מעט פעמים יוצא מזה חילול השם גם כן.

כשבאמת העזקה היא כבוד השם יתברך, אז צורת ההתנהגות היא לא צורה שגורמת לחילול השם.

כאשר צורת הדברים היא התלהמות והתלהבות, ולהראות להם שאנחנו גם כן חזקים, אז בהתאם לזה גם ההתנהגות היא בלי שום ספק בהתאם. ואז, רואים אחינו הטועים את החולשות הקיימות באותם קנאים, כי זה לא נעשה מתוך נקיות, מתוך כבוד השם.

וישנו דבר אחד שבטוח עד למאוד, גם מבחינת היעילות, וקל וחומר מבחינת השרשים הרוחניים, שהיא משפיעה יותר מכל הפעולות, וזו הפעולה שבחור יושב ולומד בהתמדה, בשקידה, הוא רוצה לקנות קנייני התורה, מה עכשיו יש לו זמן לדברים אחרים, להתעסק בשטויות, להתעסק ולנתח את הדברים הללו והללו? יש לו את כל השי"ס לפניו, יש לו תפקיד עליו, יש לו תפקיד שהקדוש ברוך הוא נותן רק לו, לא לאף אחד אחר, עם הכישרונות שלו עם כח העיון

ובירור עומק הסוגיות המסויים שלו, עם התכונות שלו. הוא הוא צריך לקנות את המסכת שלו, לא של מישוהו אחר. זה התפקיד שמוטל עליו.

בחור שמתגבר על יצרו, על הניסיונות שישנם בכל יום, קם בבוקר בזמן ובזריזות בהתלהבות לעבודת התפילה ולימוד התורה"ק, מתגבר בשעות הלילה המאוחרות, ובכלל על ניסיון ביטול ושריפת הזמן היקר שע"י שיחת הילדים, הוא נקרא 'עם כלביא' האמיתי, לא עם כלביא יקום של אחינו הטועים, שכביכול מתגאים בכוחי ועוצם ידי, כי עצם טענת 'כוחי ועוצם ידי' רואים, שעם כל התחכום והטכנולוגיה המתקדמת, וטוב שיש תחכום, שהקב"ה נותן כישורים טובים, ושעושים דברים טובים. אבל הקב"ה מראה שבסופו של דבר ובתחילתו של דבר, לא יעזור שום דבר.

אנחנו נמצאים בגלות, ואם חשבנו שמוכימים על מלכות של חסד, אזי הנה פתאום אותו נשיא שהוא ידד וחבר כביכול, פתאום מדבר דיבורים אחרים, והקב"ה מראה, הכל נזיל, היחסים והידידות שלו זה הכל תלוי רק בו יתברך, ואחרי כל כך הרבה מלחמות שסבלו כל כך הרבה, חשבו שלכל הפחות יהיה הצלחות מהצד המדיני, ומזה יהיה ישועה גדולה לכלל ישראל על ידי כך שבזכותו לא יהיה איומים עליו.

אבל אז הקב"ה מוכיח לכל בחוש, כי לב מלכים ביד ד', שעם כל ההתרברבות וכל הכוחי וכל העוצם, לא כוחי ולא עוצם, הכל בסוף תלוי בכמה כסף יתן נשיא אמריקה ומה הוא יגיד. ומה הנשיא אמריקה בעצמו? הכל תלוי מה שהקדוש ברוך הוא שם בפיו, חכם גדול הוא לא, אבל הקדוש ברוך הוא בסופו של דבר מנהל את הדברים בצורה הזו.

ואין ספק שהשליחים שמצערים אותנו עד למאוד, יבואו בלי ספק על עונשם, אם זה השופט, או יועץ, כולם יבואו על עונשם על ביזוי כבוד התורה, ועל שמצערים את לומדי התורה הקד'.

אבל חייבים לדעת ולהבין, לא הם שעושים את הדבר. אלא רק מלך העולם, אותו מלך שהביא לפני זמן קצר לעולם את הקורונה, שהביא לעולם את המלחמה הזו, שהתחילה בשמחת תורה, באופן שהדברים לא היו צפויים ולא הגיוניים. מי שמנהל את העולם, הוא זה שמביא גם את היועץ וגם את השופט. וזאת כדי שנדע, שאף בעיתים שרואים איזה ניצחונות אזי הקב"ה מראה שגם הניצחונות הללו תלויים אך ורק בו יתברך, ותלויים הם ועומדים כמה הם שווים בכלל.

ואפילו פעמים שיש נטייה בציבור, נטייה ימנית נקרא לזה, ומזדהים כביכול עם כל מיני דיבורים, ויש גם ששוכחים או מטעים לחשוב שאנחנו נמצאים כאן באיזשהו אופוריה לא אתחלתא גדולה, חס ושולם דיבורים שלצערינו חודרים לציבורם מסויימים אף בציבור המשיך את עצמו לציבור החרדי, אך לא כן הוא, ולצערינו הגדול עדיין אנו בעיר השפילה החרובה והבוזי, אנחנו מקווים ומשתוקקים עד למאוד שהדברים ישתנו, אבל הם ישתנו אך ורק על ידי משיח צדקנו, לא בשום דרך אחרת.

רבותי, אנחנו נמצאים בגלות מרה. לפי הלוח, על כל פנים, אנחנו עומדים להיכנס לבין המצרים, ועצם זה שמי ששולט הם אנשים שלא שומרי תורה ומצוות, זה הגלות הכי מרה שרק יכול להיות. חלק גדול מהעבודה של הימים הללו זה התחינה של השיבה שופטנו כבראשונה ויועצנו כבתחילה. אנחנו נמצאים בגלות מרה ונוראה. לב של יהודי קנאי צריך להבין ששורש של הדברים לא נמצא לא בהפגנות על היועץ ולא על השופט אלא בינינו להקב"ה לזכות לרחמינו יתברך שישבו ויגאלנו שנית לעיני כל חי, ויחד עם זאת שאף אם עדיין לא זכינו שיאיר פניו אלינו יתברך אף בזמן הגלות.

ובדבר השתדלויות, זה יקבע רק על ידי גדולי ומנהיגי ישראל איזה דבר נקרא יעיל, וגם זה רק מכח מצוות השתדלות המוטלת עליו, אבל הנטי' הטבעית שנוכח שאנו חזקים, זו נטייה פסולה להידמות לאנשים אחרים ושפלים.

וכפי שדברנו בעבר, קנאת השם צבקות אמורה להיות, לתעב. לתעב את מי שלא שומר שבת, לתעב את מי שלא שומר כשרות כמו שצריך, לתעב את כל מי שלא שומר בכלל מצוות, וגם לרחם עליו. על חלק מהם יש גם לרחם, חלק הם תינוקות שנשבו. וגם כשמרחמים, אז צריך להיות רחמנות מתוך הכרה של ההיפך הגמור מאשר האהדה, וכל שכן הערצה, ועלינו להתייחס בבזו לאדם [גם אם הוא מוצלח] שאינו מסוגל לכבוש את יצרו לא בתאוות הממון והכבוד, ולא בשאר תאוות, ולהבין שזהו ההיפך הגמור מעם כלביא יקום, ואין גיבור אלא הכובש את יצרו.

הקנאות האמיתית אמורה להיות בצורה זו, שהדרך הכי גדולה לפעול היא בתפילה להשי"ת, בתורה שחביבה לפניו יתברך. כשרוצים לקחת מאיתנו את התורה. חייבים להבין שזה רק סימן לנו כמה אנחנו מצידנו צריכים להתחזק עד מאוד בתורה הקדושה.

זה התפקיד שלנו, רק זה ולא שום דבר אחר. שהקדוש ברוך הוא יעזור שאכן נוזכה לעשות את התפקיד הגדול שמוטל על כל אחד ואחד מאיתנו מתוך טהרת הלב וקנאת ד' טהורה ואמיתית. אין אחד כאמור שאין לו תפקיד גדול ועצום עד למאוד. שהקדוש ברוך הוא יעזור ויפרוש עליו סוכת שלומו, ולוואי ולוואי ונוזכה לביאת גואל צדק במהרה ובימינו, אמן.

...
- לשותפות בהצלת עולם התורה, חייג לקרן עולם התורה: 6881*
- צילומים: בנתיבות רבותינו.

- ניתן להאזין לדברים בקו חירום בענייני השעה, בקו עולים מידי יום דעת תורה מגד"י בראשם רשכבה"ג מרן רבינו ראש הישיבה הגר"ד לנדו שליט"א בענייני השעה, מספר תקו (ללא פרסומות): 1700-111-306
- כמכל"מ מידי שבוע י"ל קובץ אוצר הפרשה ובו גליונות מרבותינו צוק"ל. ניתן להשיג מודפס בבתי הכנסיות בארה"ק, וכן ניתן לקבלו במייל: a169258235@gmail.com

- ניתן להצטרף לקבלת הגליון ע"י שליחת הבקשה למייל - a086221800@gmail.com